

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa J. L.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ

w Gdańsku i Prezesowi Sądu Okręgowego w Gdańsku

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 27 listopada 2025 r.,

na skutek skargi J. L. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez
nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym
w Krakowie w sprawie o sygn. I ACa 2532/24 i Sądem Okręgowym w Krakowie
w sprawie o sygn. I C 776/18,

z udziałem Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Krakowie,

**przekazuje sprawę do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu
w Krakowie.**

UZASADNIENIE

Pismem z 28 lipca 2025 r. J. L., reprezentowany przez profesjonalnego
pełnomocnika, wniósł do Sądu Apelacyjnego w Krakowie skargę na przewlekłość
postępowania w sprawie I ACa 2532/24.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało przekazać do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1b ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), „[j]eżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym – właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny”. Natomiast Sąd Najwyższy jest właściwy do rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym (art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość).

Przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania jako normy o charakterze kompetencyjnym, powinny być interpretowane ściśle i literalnie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19; z 24 października 2024 r., I NSP 333/24; z 15 kwietnia 2025 r., I NSP 6/25; z 30 lipca 2025 r., I NSP 146/25).

Jak wynika z treści uzasadnienia skargi, skarżący przedstawił dotychczasowy przebieg postępowania przed Sądem Okręgowym w Krakowie i Sądem Apelacyjnym w Krakowie. Przytoczył szereg okoliczności wskazujących, że kwestionuje sprawność postępowania zarówno przed sądem I instancji, jak i przed sądem II instancji. W szczególności wskazał, że Sąd Okręgowy w Krakowie „działał wysoce opieszale” przesłuchując jedynie trzech świadków i powoda oraz próbując „przez dłuższy czas w sposób nieudolny pozyskać akta sprawy”. Zdaniem skarżącego opieszałość ta „była z punktu widzenia powoda celowa i zmierzała do przeciągnięcia sprawy w czasie”. Dalej wskazał, że w związku z brakiem działań Sądu Apelacyjnego w Krakowie, pismem z dnia 25 kwietnia 2025 r. złożył wniosek o przyspieszenie rozpoznania sprawy, a następnie pismem z dnia 28 maja 2025 r. wniosek o pilne i poza kolejnością rozpoznanie sprawy. Skarżący zaznaczył, że „od momentu zainicjowania sprawy o odszkodowanie i zadośćuczynienie minęło już ponad 8 i pół roku”.

Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że okoliczności podniesione w uzasadnieniu skargi w zakresie opisu przebiegu postępowania i czasu trwania postępowania, argumentacja dotyczą postępowania przed Sądem Okręgowym w Krakowie w sprawie I C 776/18 i Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie o sygn. I ACa 2532/24 wskazują, że skarga dotyczy postępowania zarówno przed Sądem Okręgowym w Krakowie, jak i Sądem Apelacyjnym w Krakowie, stąd właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Apelacyjny w Krakowie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 200 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 397 § 3 k.p.c. w związku art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł, jak w sentencji.

[kf]

[r.g.]